

การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐาน
ของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านแม่ตะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่*
Developing Practical Guide in Standard Thai Pronunciation
of Lower Secondary School Kachin Ethnic Students at Ban Maena School,
Tambon Muangna, Amphur Chiangdao, Chiang Mai Province

สุดฤทัย อรุณศิริโรจน์^{1**}, เฉลิมชัย ไชยชมภู²

^{1,2}ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
เลขที่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300

บทคัดย่อ

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าประสิทธิผลของแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ตะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ตะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 83 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบฝึกเพื่อแก้ปัญหการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 16 บท และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที่

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานมีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 80.09/80.04 โดยมีประสิทธิผลสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงพยางค์ สระ และวรรณยุกต์หลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 80.04 และ 39.64 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* เปรียบเรียงจากรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

** ผู้เขียนหลัก (อาจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่)
อีเมลล์: a_sudrutai@hotmail.com

คำสำคัญ

แบบฝึก การออกเสียงภาษาไทยมาตรฐาน นักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น ระบบเสียง

Abstract

This research aimed to analyze the efficiency index of the practical guide in Standard Thai pronunciation of lower secondary school Kachin ethnic students at Ban Maena School, Chiang Dao District, Chiang Mai Province, and to compare the pronunciation achievements of lower secondary school Kachin ethnic students before and after using the practical guide in Standard Thai pronunciation of lower secondary school Kachin ethnic students. The sampling group was 83 Kachin students in lower secondary school at Ban Maena School, Chiang Dao District, Chiang Mai Province. The tools used in this research were the practical guide in Standard Thai pronunciation of Lower Secondary School Kachin Ethnic Students including 16 chapters and the learning achievement test on Standard Thai pronunciation of Lower Secondary School Kachin Ethnic Students. The data were statistically analyzed by percentage, mean, standard deviation and t-test Dependent Sample.

The results revealed that the practical guide in Thai pronunciation had the efficiency index of 80.09/80.04, higher than the standard criterion. Based on the average scores, the pronunciation achievements of lower secondary school Kachin ethnic students after learning was higher than before learning by 80.04 and 39.64 respectively. It was shown that there was a significant difference at the .01 level.

Keywords

Practical Guide, Standard Thai Pronunciation, Kachin Ethnic Students, Phonology

บทนำ

ในประเทศไทยซึ่งเป็นสังคมที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ และวัฒนธรรม สามารถแบ่งได้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ภาษาทั้งสิ้นถึง 70 กลุ่ม (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง, เอกพงศ์ สุวรรณเกษร์, อิศระ ชูศรี และโสภณา ศรีจำปา, 2547) กระจายอยู่ในส่วนต่างๆ ของประเทศทั้งที่มีขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ ทั้งนี้การติดต่อกับสังคมจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาของชนกลุ่มใหญ่หรือภาษาราชการ เพราะชนกลุ่มน้อยไม่ได้แยกตัวไปดำเนินชีวิตอยู่ตามลำพัง แต่มีความจำเป็นจะต้องติดต่อกับสังคมของชนส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อทางด้านการค้า การท่องเที่ยว หรือการศึกษาก็ตาม หมายความว่าชนกลุ่มน้อยเหล่านั้นจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาของชนกลุ่มใหญ่ด้วยเช่นกัน ดังนั้นจึงทำให้ชนกลุ่มน้อยกลายเป็นผู้รู้สองภาษา

จากความหลากหลายทางภาษา วัฒนธรรมและกลุ่มชาติพันธุ์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ชาวคะฉิ่น โดยจากการสำรวจพบว่า ชาวคะฉิ่นเป็นชนเผ่ากลุ่มเล็กๆ ในประเทศไทยมีจำนวนประชากรเพียง 15,000 คน และชาวคะฉิ่นเกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในบ้านใหม่สามัคคี อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นชุมชนคะฉิ่นแห่งแรกและแห่งเดียวในประเทศไทย (มนตรี กาพู และชยันต์ วรรณะภุติ, 2555) ถึงแม้ว่ากลุ่มคะฉิ่นจะเป็นชุมชนกลุ่มเล็กๆ แต่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความร่ำรวยทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอีกชนเผ่าหนึ่ง ดังนั้นการศึกษาภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ใดๆ จะสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ (Lander, 1966) ส่งผลให้การวิจัยในครั้งนี้มุ่งประเด็นการศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มดังกล่าว นอกจากนั้นในชีวิตประจำวันของชาวคะฉิ่นเหล่านี้จำเป็นต้องสื่อสารกับคนไทยซึ่งใช้ภาษาไทยมาตรฐาน แต่ชาวคะฉิ่นยังไม่สามารถพูดภาษาไทยมาตรฐานได้ชัดเจน อันเนื่องมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ของตนเอง ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษา เช่น การใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ออกเสียงผิดเพี้ยน ก่อให้เกิดการสื่อสารแบบไร้ผล เข้าใจไม่ตรงกัน ทำให้เสียเวลาและเป็นปัญหาต่อการดำเนินงานต่างๆ หรือบางครั้งอาจมีผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติเนื่องมาจากการตีความที่ผิดเพี้ยน (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2518) อีกทั้งการออกเสียงผิดเพี้ยนอาจเป็นเหตุนำไปสู่การเขียนผิดอีกด้วย (วัณณะ บุญจับ, 2538)

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่าปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการแก้ไข และส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากผลการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พบว่า โรงเรียนตามแนวชายแดนทั้งสิ้น 880 แห่งในประเทศไทย ซึ่งมีนักเรียนใช้ภาษาถิ่นเกินกว่าร้อยละ 50 มีผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาต่ำ ซึ่งกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มอื่น คือ นักเรียนที่อยู่ตามแนวชายแดนซึ่งไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ครอบครัวมีการศึกษาไม่สูง และมาจากครอบครัวที่ยากจน (ผู้จัดการออนไลน์, 2552) โดยการออกเสียงภาษาที่สองที่มีความบกพร่องของนักเรียนถือได้ว่าเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

แนวทางหนึ่งในการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถอ่านออกเสียงภาษาที่สองได้อย่างถูกต้อง คือ การใช้แบบฝึกทักษะ (นฤมล มหาไพบุลย์, 2547 ; พจนารถ วงษ์พานิช, 2548 ; สุนทร ธีรณิกกิจานุกิจ, 2553 ; สุมลมาลย์ เติร์ตนะ, 2553) ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ปัญหการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น โดยนำหลักการทางภาษาศาสตร์เข้ามาประยุกต์ใช้โดยตรง เพราะภาษาศาสตร์เป็นเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาภาษาอย่างเป็นระบบ (จรัลวิไล จรุงวิโรจน์, มล., 2552) เพื่อมุ่งเน้นการแก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่องของนักเรียนที่ต้องมีการเตรียมวิธีการแต่ละอย่างที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้นักเรียนเหล่านั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ มีความรู้ความสามารถที่กว้างขวางออกไปในทุกๆ สาขาวิชาอันจะเป็นผลดีต่อการดำเนินชีวิตของผู้เรียนต่อไป อีกทั้งการออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนย่อมทำให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในสังคมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และการที่มีภาษาใช้ร่วมกันระหว่างคนกลุ่มใหญ่และคนกลุ่มน้อยจะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันก่อให้เกิดพลังและความสามัคคีภายในชาติขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ละ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิธีการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ละ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 83 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ประกอบไปด้วย

2.1 แบบฝึกเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 16 บท ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ขึ้นต้นด้วย จ ฅ การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ขึ้นต้นด้วย ฟ ฟัน การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ขึ้นต้นด้วย ฮ นกฮูก การออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ขึ้นต้นด้วย กล การออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ขึ้นต้นด้วย คล การออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ขึ้นต้นด้วย ปล การออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ขึ้นต้นด้วย พล การออกเสียงสระเดี่ยว อี-อีอ การออกเสียงสระเดี่ยวโอะ-โอ การออกเสียงสระเดี่ยวเออะ-เออ การออกเสียงสระเดี่ยวแอ การออกเสียงสระเดี่ยวเออ การออกเสียงสระประสม เอีย การออกเสียงสระประสมเอือ การออกเสียงสระประสมอัว และการออกเสียงวรรณยุกต์จัตวา

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงก่อนและหลังใช้แบบฝึก

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเรื่องการออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานซึ่งค่าสถิติที่ได้เป็นค่าสถิติที่ได้จากการคำนวณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ผลการพัฒนาแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าเมื่อรวมคะแนนการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน จำนวน 16 บทเรียนตามหน่วยเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ที่มีในภาษาไทยมาตรฐานแต่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาคะฉิ่น โดยสามารถแบ่งออกเป็นบทเรียนละ 10 คะแนน เมื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยและร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่ตั้งไว้ พบค่าประสิทธิภาพระหว่างเรียนหรือค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) ได้เท่ากับ 80.09 ส่วนการรวมคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของประชากรในกรณีวิจัย จำนวน 30 คะแนนเมื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยและร้อยละของค่าเฉลี่ย แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังที่ตั้งไว้พบค่าประสิทธิภาพหลังเรียนหรือค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ได้เท่ากับ 80.04 ซึ่งค่าประสิทธิภาพของ E1 และ E2 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 จึงถือได้ว่าแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

การทดสอบด้านการอ่านออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นโรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.64 และ 80.04 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึก ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังแสดง ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบด้านการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียน (n = 83)

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	83	39.64	2.18	79.92	.01
หลังเรียน	83	80.04	2.49		

จากตารางที่ 1 พบว่าผลการศึกษาคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียง พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนทางด้านทักษะการอ่านออกเสียงเท่ากับ 987 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 39.64 เมื่อทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียง พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนทางด้านทักษะการอ่านออกเสียงเท่ากับ 1,993 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.04 โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเพิ่มขึ้นเท่ากับ 1,006 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 40.40 แสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100

อภิปรายผลการวิจัย

แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.09/80.04 ซึ่งมีประสิทธิภาพเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าแบบฝึกทักษะดังกล่าวสามารถนำไปใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเหตุผลที่ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะและหลักจิตวิทยา ทำให้ผู้วิจัยได้ออกแบบแบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน และรูปภาพยังช่วยแก้ไขปัญหาคำที่นักเรียนที่อ่านไม่ได้ ทำให้นักเรียนเหล่านั้นใช้วิธีการเดาคำจากรูปภาพที่มองเห็นจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับบอนงค์ ดอนโคกสูง (2546) และ สุขานาถ ยอดอินทร์พรหม (2549) ที่กล่าวไว้ว่าการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก และควรสร้างแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ควรเลือกใช้ภาพและสีที่สดใส ซึ่งนอกจากจะทำให้แบบฝึกน่าสนใจแล้วยังเป็นการพักสายตาให้กับผู้เรียนด้วย

นอกจากนั้นจากการศึกษาการใช้แบบฝึกเพื่อฝึกการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาวไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ อำเภอเมืองนะ จังหวัดเชียงใหม่ สามารถสรุปผลการวิจัยได้คือ ผลจากการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้แบบฝึก สำหรับนักเรียนชาวไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ อำเภอเมืองนะ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังเรียน โดยการใช้แบบฝึกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการสร้างแบบฝึกตามขั้นตอนและกระบวนการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชาวไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ อำเภอเมืองนะ จังหวัดเชียงใหม่ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนดีขึ้น ผลเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้นำข้อมูลปัญหาที่พบมาวิเคราะห์ คือ นักเรียนชาวไทยเชื้อสายคะฉิ่นมีปัญหาในการด้านการอ่านออกเสียง นักเรียนออกเสียงไม่ชัด รวมทั้งผู้วิจัยได้ศึกษาระบบการออกเสียงเพื่อหาความแตกต่างของหน่วยเสียงในระบบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาคะฉิ่น ทั้งในส่วนของระบบพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ และผู้วิจัยยังใช้หลักการทางภาษาศาสตร์เข้ามาช่วยฝึกให้นักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงเหล่านี้ โดยอธิบายให้เห็น

ถึง หลักการในการอ่านออกเสียงแต่ละเสียงที่ถูกต้อง แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งของฐานกรณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดเสียง และทำการฝึกการออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักการทางภาษาศาสตร์ กิจกรรมต่างๆ ที่นำมาฝึกส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่เน้นความสนใจและทำท่ายให้นักเรียนได้เห็น ได้ฟังและได้ฝึกปฏิบัติ นอกจากนี้คำที่นำมาฝึกยังเป็นคำที่มีความสอดคล้องกับหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาจากระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และคำทั่วไปอื่นๆ ที่มักใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเหมาะกับความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยแยกเป็นหมวดตามเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ได้จากการเปรียบเทียบต่างระหว่างระบบเสียงภาษาละตินและภาษาไทยมาตรฐาน เพราะถ้านำคำที่นักเรียนไม่รู้จักความหมายมาใช้ในฝึกซึ่งเป็นคำใหม่สำหรับนักเรียนจะทำให้นักเรียนมีความรู้สึกกลัวไม่กล้าออกเสียง ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข (2547, 308-310) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้ภาษาใดก็ตามมีลักษณะเหมือนกัน คือ เรียนรู้จากการได้ยิน ได้ฟังในชีวิตประจำวัน การสอนภาษาถ้าจะได้ผลดีจึงควรฝึกซ้ำ (Drill and Repetition) เพื่อให้เกิดทักษะและใช้ไสตท์ศนูปรกรณ์เข้าช่วยจึงจะได้ผลดี และควรเริ่มฝึกการออกเสียงเป็นอันดับแรก ต่อจากนั้นจึงค่อยสอนหลักไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษาในการสอนฝึกออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะนำหน่วยเสียงที่ต้องการจะให้นักเรียนฝึกออกเสียงมาอธิบายถึงฐานกรณ์ในการออกเสียง วิธีการในการออกเสียงอย่างถูกต้องก่อนเป็นอันดับแรก นั่นคือ การฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น จ าน เนื่องจากหน่วยเสียงนี้เป็นเสียงกักเสียดแทรก ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง ไม่ก้อง นั่นคือส่วนหน้าของลิ้นที่อยู่ถัดปลายลิ้น (กรณ) เข้าไปจะเคลื่อนขึ้นไปติดกับบริเวณปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง (ฐาน) ทำให้กระแสลมจากปอดถูกกักอยู่ชั่วคราว หลังจากนั้นปลายลิ้น-ลิ้นส่วนหน้าเคลื่อนลงเล็กน้อย ก่อให้เกิดช่องแคบๆ เพื่อให้กระแสลมจากปอดไหลเสียดแทรกออกไป ขณะเปล่งเสียงนี้ลิ้นเสียงไม่สั่น ซึ่งสอดคล้องกับพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2533) ได้ประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในเรื่องการออกเสียงโดยอธิบายถึงตำแหน่งฐานกรณ์ที่เกิดและประเภทของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ทำให้เด็กสามารถออกเสียงได้ดีขึ้น ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2533) ยังพบอีกว่าฐานกรณ์ริมฝีปากเป็นเสียงที่เด็กเปล่งได้ง่ายที่สุด ส่วนเสียงที่เปล่งยากที่สุดคือเสียงพยัญชนะที่เกิดจากฐานกรณ์ลิ้นส่วนหลังเพดานอ่อน

จากการศึกษาและสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวในระหว่างการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง พบว่าในระยะแรกของการฝึกนักเรียนไม่กล้าส่งกระจกเพื่อดูตำแหน่งของฐานกรณ์ในปากของตนเองเนื่องจากความอาย หลังจากที่ให้นักเรียนสร้างความคุ้นเคยกับการใช้กระจกเงาสะท้อนภาพตำแหน่งฐานกรณ์ต่างๆ ที่อยู่ในช่องปาก ผู้วิจัยได้เริ่มลงมือฝึก โดยผู้วิจัยได้อธิบายและฝึกอย่างช้าๆ เพื่อทำให้นักเรียนเข้าใจ และฝึกซ้ำๆ จนกว่านักเรียนจะทำตามได้อย่างคล่องแคล่ว โดยนักเรียนที่มีปัญหาการออกเสียงจะถูกแยกฝึกจากชั้นเรียน จากการสังเกตจะพบว่านักเรียนผู้หญิงจะฝึกออกเสียงคำได้เร็วกว่านักเรียนผู้ชาย นักเรียนให้ความสนใจและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนหญิงสามารถสะกดคำและอ่านคำศัพท์ได้ ส่วนนักเรียนชายส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านคำศัพท์ดังกล่าวได้และสะกดคำไม่เป็น ซึ่งสะท้อนได้ว่านักเรียนหญิงมีความตั้งใจเรียนมากกว่า และมีผลการเรียนที่ดีกว่า ซึ่งในขณะที่นักเรียนชายส่วนใหญ่มีความตั้งใจเรียนน้อยกว่า ชอบส่งเสียงอึกทึก ตื่นตัวและมักมีข้อสงสัยซึ่งไม่ค่อยเกี่ยวกับการเรียน

หลังจากการทดลองใช้แบบฝึกในการฝึกการออกเสียงของนักเรียนทั้งหมด พบว่านักเรียนหญิงทั้งหมดสามารถออกเสียงได้ถูกต้องครบทุกคำ เช่น “พุ่มพ่าย” สำหรับหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ฟ ฟิน, “ฮีดฮัด” ในหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ฮ นกสูท “ปลอดโปร่ง” ในหน่วยเสียงพยัญชนะประสม ปล “กล้ำกลืน” ในหน่วยเสียงพยัญชนะประสม กล “บวงสรวง” ในหน่วยเสียงสระประสม อัว “เพื่อแจ้อ” ในหน่วยเสียงสระ เออ เป็นต้น ส่วนนักเรียนชายส่วนใหญ่ออกเสียงได้ถูกต้อง แต่มีปัญหาในการอ่านคำศัพท์เนื่องมาจากสะกดคำไม่ได้ มีความสับสนในการอ่านตัวอักษรหรือคำที่คล้ายๆ กัน แต่หลังจากที่ผู้วิจัยได้แนะนำวิธีการอ่านว่าควรออกเสียงอย่างไร นักเรียนเหล่านั้นก็สามารถออกเสียงคำศัพท์เหล่านั้นได้อย่างถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

แต่ถึงกระนั้นในกรณีที่มีการเรียบเรียงคำศัพท์ให้ออกมาในรูปแบบประโยคที่มีการเล่นคำที่มีสัมผัสอักษร หรือสัมผัสจังหวะจนออกเสียงคล้ายกัน แล้วเรียงต่อกันเป็นจำนวนมาก โดยเน้นให้ออกเสียงหน่วยเสียงที่มีปัญหาที่เรียกว่า คำลื่นพัน (Tongue Twister) เพื่อฝึกให้นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงให้ชัดเจน รวมทั้งฝึกสมาธิที่จะต้องจดจ่อกับการออกเสียงคำที่เห็นให้ถูกต้อง ดังความเห็นของพรพีไล เลิศวิชา (2550) ที่กล่าวไว้ว่าเสียงสัมผัสคล้องจองจะมีผลให้การรู้ภาษาเกิดขึ้นตามธรรมชาติในตัวเด็ก ผลการวิจัยในระดับวลีและระดับประโยคพบว่านักเรียนหญิงยังคงออกเสียงได้ดีกว่า เรียนรู้ได้เร็วกว่า และใช้เวลาในการฝึกการออกเสียงให้ได้ชัดเจนน้อยกว่านักเรียนชาย เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนหญิงมีความพร้อมในเรื่องการเรียนรู้และการรับรู้ได้ดีกว่า โดยการฝึกในขั้นแรกผู้วิจัยเริ่มจากคำที่เป็นวลีสั้นๆ และออกเสียงซ้ำๆ ด้วยความระมัดระวังไปจนถึงการเพิ่มคำศัพท์ที่มีความสลับซับซ้อนและออกเสียงเร็วขึ้น และให้นักเรียนฝึกบ่อยๆ ฝึกจนนักเรียนเริ่มชินและสามารถออกเสียงได้เป็นอย่างดีทั้งในการฝึกระดับคำ ระดับกลุ่มคำ และระดับประโยค

ดังนั้น การใช้แบบฝึกโดยอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ในเรื่องการแจกแจงระบบเสียงและการเรียนรู้ตำแหน่งที่เกิดของเสียงจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยแก้ไขปัญหการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่นให้ชัดเจนและถูกต้อง โดยแสดงได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์หลังเรียนโดยการใช่แบบฝึกของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น โรงเรียนบ้านแม่ณะ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่สูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 80.04 และ 39.64 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งลาวัลย์ กุมภวา (2550) ที่กล่าวไว้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกการออกเสียงคำสำหรับนักเรียนปกากะญอ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุป

การใช้แบบฝึกไม่เพียงแต่มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยเชื้อสายคะฉิ่น แต่การประยุกต์ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอนก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนภาษา จะทำให้การสอนภาษาเข้าใจได้ง่ายขึ้น มีหลักเกณฑ์และคำอธิบายที่ชัดเจน ปฏิบัติได้อีก ทั้งยังเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือข้อบกพร่องต่างๆ ในการใช้ภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้น

แบบฝึกที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นยังจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาไทย มาตรฐานสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงของโรงเรียนอื่นต่อไป ทั้งนี้การวิจัยดังกล่าวจะยังเป็น โครงการนำร่องเพื่อแก้ไขปัญหาคำออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนชนกลุ่มชาติพันธุ์เพื่อให้นักเรียน เหล่านี้ใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งยังสามารถขยายผลสู่ชุมชนอื่นๆ ที่เกิดปัญหาในแนวทางเดียวกันต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จรัลวิไล จรุงวิโรจน์, ม.ล. (2552). **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2552, 27 กรกฎาคม). **เด็กโรงเรียนชายแดนใช้ภาษาถิ่นเกินครึ่ง ทำผลประเมินต่ำ สพฐ. นำทวิภาษาแก้**. สืบค้นเมื่อ 3 มีนาคม 2558, จาก <http://www.manager.co.th/asp-bin/PrintNews.aspx?NewsID=9520000084375>.
- นฤมล มหาไพบูลย์. (2547). **การพัฒนาความสามารถการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่ กน ของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก**. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ. (2518). **แนะแนวทางการศึกษาชาววรรณคดี**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2519). **การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พจนารถ วงษ์พานิช. (2548). **การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาไทยแบบแจกลูกอังกษแนวภาษาศาสตร์ เพื่อการซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัย ราชภัฏนครสวรรค์.
- พรพีไล เลิศวิชา. (2550). **ออกแบบกระบวนการเรียนรู้โดยเข้าใจสมอง**. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธการพิมพ์.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2533). **สัทศาสตร์และสัทศาสตร์ปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- มนตรี กาตุ และชยันต์ วรรณะภูติ. (2555). **หนังสือกะฉิ่น: เมื่อวานและวันนี้**. เชียงใหม่: ศูนย์ศึกษา ชาติพันธุ์และการพัฒนา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รุ่งลาวัลย์ กุมภาวา. (2550). **การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนปกากะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วัฒนะ บุญจับ. (2538). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการอ่านทำนองเสนาะ. กรุงเทพฯ: กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- สุชานาถ ยอดอินทร์พรหม. (2549). การใช้แบบฝึกเพื่อส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางกายหรือสุขภาพ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนทร ธีฎกิจจานุกิจ. (2553). ผลการสอนการอ่านคำภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำภาษาไทยแบบแจกลูกอังกษานวภาษาศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สุมลมาลย์ เอตรีตันนะ. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์, สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง, เอกพงศ์ สุวรรณเกษร, อิศระ ชูศรี, โสภณา ศรีจำปา, อภิญญา บัวสรวง, มยุรี ถาวรพัฒน์... ประภาศรี ดำสะอาด. (2547). แผนที่ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- อนงค์ ดอนโคกสูง. (2546). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.